

København er bygget saa ganske overordentlig meget og bygget, uden at der var nogen Lejere til de Bygninger, der bleve byggede. Det er jo en ganske uproduktiv Anvendelse af Pengene, og det er en given Ting, at i nogle Aar skal der tabes derpaa. Men Aarene gaa, Befolkningen formes antageligt her inde i København, som det hidtil er sket, og en skøn Dag kommer der Lejere til Bygningerne, og efter nogle Aars Rentetab naa de atter deres virkelige Værdi. Det er berettiget at sige, at man har ikke været varsom herhjemme, og det er berettiget at sige, at der er anvendt mange Penge til uproduktive Formaal og navnlig til Byggeføretagender herhjemme, og det er berettiget at advare imod Gentagelser heraf, men jeg vil dog meget gerne bede om, at man ikke vedbliver med at male alt for sort angaaende de økonomiske Forhold her i Danmark. Man kan derved gøre mere Skade, end man i Øjeblikket tænker paa.

I øvrigt har jeg jo allerede haft Lejlighed til at udtale mig om den væsentligste Del af det ærede Medlems første Foredrag, idet jeg tog Ordet straks efter ham. Det ærede Medlem havde en lille Replik til mig i Dag, og der beskæftigede han sig navnlig med Spørgsmaalet om, hvorvidt jeg havde Ret til, naar jeg har forelagt Forslaget om Stempelskat, at paaberaabe mig Toldkommissionens Mindretal, og det ærede Medlem vilde benægte min Ret i saa Henseende. Men jeg antager dog, at Toldkommissions-Mindretallets egne Medlemmer ere mest berettigede til at dømme herom, og det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) har jo nylig erklæret, at han slutter sig fuldstændig til Forslaget, han vedkender sig, at det staar i Konneks med den Tanke, som man fra Toldkommissionens Mindretal har udkastet, og det samme har Folketingets Ordfører i Toldsager udtalt i Folketinget.

I øvrigt skal jeg ikke komme meget langt ind paa Spørgsmaalet om vor Holdning overfor Frankrig og Tyskland; det ærede Medlem havde jo ikke der noget nyt at bemærke. Jeg maa gentage, hvad jeg allerede sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at den Gang, jeg forelagde dette Forslag, kunde jeg ikke vide, at det skulde afstedkomme Repræssalier fra Frankrig. Mindst af alt kunde jeg vide, at man fra Frankrigs Side vilde tage økonomiske Repræssalier uden i Forvejen at forhandle med Danmark, ja, endog uden officielt at underrette Danmark derom. Jeg tør vel

antage, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at jeg havde ingen Grund til at vente, at Frankrig vilde gøre netop saaledes, at jeg havde ingen Grund til at vente økonomiske Repræssalier i det hele taget. Thi jeg vidste jo, at i Frankrig noteredes stadig Værdipapirer fra andre Lande, som have en meget højere Vintold end den, der vilde komme her, selv om vi tage baade Tolden og Stempelafgiften sammen som en Helhed. Værdipapirer fra saadanne Lande bleve noterede den Gang i Frankrig og blive noterede der den Dag i Dag. Det gaar stadig godt for adskillige Lande, det at oprkræve en høj Vintold og endda faa deres Papirer noterede i Frankrig. Det er maaské, fordi der i de Lande ikke er Partier, som ere tilbøjelige til, naar Udlandet viser sig uvenligt overfor Landet, da straks at angribe den ansvarlige Regering og paa den Maade undlade at støtte Repræsentanten for deres eget Land.

Med Hensyn til Handelstraktat-Forhandlingerne med Tyskland spurgte det ærede Medlem, hvorfor vi ikke havde ventet med overhovedet at forhandle med Tyskland, indtil Toldloven var vedtagen. Det er mig umuligt at se nogen Ulykke eller nogen Vanskelighed i, at vi have ført præliminære Forhandlinger med Tyskland om Handelstraktaten. Det ærede Medlem ved jo meget vel, at i en Handels- og Skibsfartstraktat opkomme adskillige andre Spørgsmaal end selve Toldlovs Spørgsmaalet. Der er mange vigtige Spørgsmaal, der høre hjemme der, foruden det, og der kunde ikke være noget galt i, at man førte Forhandlinger i Almindelighed angaaende en Handelstraktat, naar de stadig førtes under den Forudsætning — under hvilken disse Forhandlinger ere førte —, at med Hensyn til Toldafgifterne kunde ingen endelig Afgørelse træffes, forinden den danske Rigsdag havde vedtaget Toldloven, idet de Toldsatser, som vare vedtagne i den danske Rigsdag paa Toldloven, maatte være de for Handelstraktaten gældende. Der kunde ikke være den mindste Betænkelighed i under den Forudsætning at indlede præliminære Forhandlinger allerede inden Toldloven var endelig afgjort, og saaledes er Forholdet. Der kunde ikke siges, forekommer det mig, det allerringeste derimod, og der vilde heller ikke være kommet den mindste Alarm derom, hvis ikke det Parti, det ærede Medlem tilhører, havde lyttet til ganske urimelige Historier om, at vi lode os vore Toldsatser diktere af Tyskland.